

Др ЉУБИША ДЕСПОТОВИЋ
Е-адреса: despotlj@stcable.net
Доц. др ВАЊА ГЛИШИН
Е-адреса: vanja.glisin@ips.ac.rs
Институт за политичке студије, Београд

ХИПЕРДЕМОКРАТИЈА И ТРАНСХУМАНИЗАМ У КОНТЕКСТУ ПСЕУДОПОЛИСА КАО ЊЕГОВЕ МЕТАУРБАНЕ ДИСТОПИЈЕ

САЖЕТАК: У раду ћемо обрадити тему трансхуманизма сагледану кроз модел хипердемократије и номадског грађанства, а све у контексту нових мера за спровођење давно дефинисане агенде за глобалну депопулацију становништва. Хипердемократија је модел демократије, чији аутор је Жак Атали, познати француски глобалиста и мундијалиста, а који је дизајниран као реализација покрета трансхуманизма као нове технолошке манифестације вештачке интелигенције и утилитаризма, односно колективне интелигенције и номадског грађанства. Све настале процесе анализираћемо у контексту псеудополиса као урбане експликације мегаполиса и његове метаурбане дистопије, односно, антихуманизма, чији је коначни циљ укидање *homo sapiens*-а и остваривања

већ поменуте дистопије новог светског поретка, као крајњег израза успостављања политичког и економског поретка апсолутне контроле над човеком (пост)модерне, остварен од стране елита које глобализују.

КЉУЧНЕ РЕЧИ: трансхуманизам, антихуманизам, хипердемократија, мегаполис, дистопија, вештачка интелигенција

Увод

Агенда глобалне депопулације становништва и уз њу пратећих социо-културно-технолошких феномена (какав је и трансхуманизам) није почела да се остварује, како многи мисле и говоре, са Светским економским форумом у Давосу и његовим инспиратором и организатором Клаусом Швабом (Klaus Schwab). Ти процеси нису почели ни онда када је светлост дана угледала књига *Велики ресет* (*The Great Reset*),¹ као подужи инвентар свега онога на шта ће покушати да присиле човечанство, да га примењује кроз *фазу антихуманизма*. Они нису почели чак ни у контексту *прансхуманизма* као израза нарастајућег интелектуалног псеудопокрета једног дела глобалистички настројених интелектуалаца заснованих на *вештачкој интелигенцији и технологији* коју намеравају да наметну остатку света („опасне класе“) у наводном „покушају да поправе човека“ у годинама и деценијама које тек следе. Дакле, све је почело да се интензивира још средином деветнаестог века, када је на *театр мунди* ступила доктрина биологизма и еволуционизма спецификована кроз социјалдарвинизам².

¹ K. Schwab, T. Malleret (2020): *Covid 19: The Great Reset*, Geneva: World Economic Forum.

² „Оно што је карактеристично за припаднике социјалдарвинизма јесте покушај да се људско друштво протумачи помоћу закона природног одабирања и „борбе за опстанак“, што значи помоћу преношења биолошких закона еволуције на историју људског друштва.“ М. Трипковић (1992): *Социолошке теорије*, Нови Сад: Филозофски факултет, 103.

Недуго затим, уследила је Малтузијева (Thomas Robert Malthus) песимистичка доктрина о ограниченим ресурсима планете, поготово оних ресурса намењених за исхрану становништва,³ па социјална еугеника⁴ као доктринарно покриће за сваковрсне генетске манипулације које ће уследити, затим индуковани глобални еколошки покрети као прилично насилна реакција на експанзионистичку идеологију западног конзумеризма⁵ прикривена идеологијом отвореног друштва, да би све то заједно било уобличено кроз делатност тзв. „Римског клуба“⁶ и „причу“ о климатским променама. Све наведено је на крају зачињено „интелектуалним“ деловањем Жака Аталија (Jacques Attali) уоквиреним у његовој књизи *Крајња историја будућности* (*A Brief History of the Future*) и још увек актуелном пандемијом *Covid-19* (SARS-CoV-2), као и хиљадама других мера (посвемашна контаминација животне средине, хране, лекова, воде, комуникација и слично), као ефикасним средствима за остваривање већ поменутих базичних **агенде за глобалну депопулацију становништва**, због које је све ово и организовано од стране *елиџа* које *глобализују*.

Трансхуманизам – покушај одређења

Трансхуманизам се у иностранј литератури западне провенијенције одређује као филозофски и културни покрет, док

³ „Он је указао на то да, док је пораст становништва експоненцијалан, резерве хране зависе од фиксних количина ресурса који се могу повећати само ако се обезбеди више обрадивог земљиштва.” Е. Гиденс (2003): *Социологија*, Београд: Економски факултет, 616.

⁴ „Ова последња има амбицију не само да генетски објасни различите способности, већ да на исти начин одреди карактеристике људи, религијска веровања, економско понашање па чак и целокупну историју.” Е. Влајки (1993): *Антихуманизам*, Београд: Нова, 156.

⁵ А. Савановић (2014): *George Soros – отворено друштво као идеја, идеологија и политичка пракса*, Бања Лука: Факултет политичких наука, 75.

⁶ Д. Медоуз и др. (1974): *Границе раста*, Загреб: Стварност, 1974.

се у делу филозофа Макса Мора (Max More) дефинише као „филозофија заснована на разуму и културни покрет који потврђује могућност и пожељност темељног побољшања људског положаја помоћу науке и технологије. Трансхуманисти трагају за истрајавањем и убрзањем еволуције интелигентног живота изван његове актуелне људске форме и људских ограничења помоћу науке и технологије, вођеним принципима и вредностима промовисања живота”. Наш колега Виктор Радун у том контексту даје интерпретацију трансхуманизма као коегзистенције заједница људи и машина. „Трансхуманизам истражује и преиспитује могућности трансформације људске врсте у вишу, напреднију врсту: у транс-човека и пост-човека, коришћењем нових технологија и бави се питањима коегзистенције заједница људи, машина, трансљуди и пост-људи”.⁷

У својој књизи о трансхуманизму, колега Радун даје кратку, али прегледну историју настанка трансхуманизма као идеје, филозофије и покрета, којом се ми у свом раду нећемо бавити, како због недостатка простора, тако и због своје суштинске тематске усмерености ка хипердемократији. Но оно што свакако морамо да поменемо је важна одредница трансхуманизма која је и нама битна у његовом суштинском одређењу. Колега Радун с правом истиче да је данашњи трансхуманизам комбинација покрета, идеологије и филозофије. „Он чак има и елементе религије. Могућност да људско тело и ум бивају поправљени или унапређени уградњом чипа или спајањем са рачунаром, технолошки напреднијим ентитетима – вештачки интелигентним организмима – уносе егзистенцијални страх у човека и узрокују покрет ка самоосвешћивању људи. Отуда трансхуманистичка револуција може довести до контрареволуције”.⁸

⁷ В. Радун (2018): *Трансхуманизам: будућности без људи*, Београд: Пешић и синови, 137.

⁸ Исто, 156.

Управо у тој могућности која ће, надамо се, ускоро постати стварност, видимо шансу да човек поврати своју слободу и чврсто је пригрли уз себе. Да се отресе узурпатора који уз замаскиране приче о лепшој будућности за човека, континуирано раде на поновном успостављању поретка ропства заснованог на новим технолошким системима и вештачкој интелигенцији. И то за оне припаднике људске врсте који преживе последњу фазу глобалне депопулације, наравно. Процењујемо да ће се „постмодерни” човек пробудити из *индуковане сјања хроничне анесџезираности* тек онда када му, након тираније дигиталног новца која се све агресивније најављује, посегну за последњим упориштем приватности и слободе, ка кораку озбиљне намере да се као такав „растерети” приватног власништва. Ма колико год то власништво било скромно или мало, оно ће, према нашем мишљењу, постати тачка када ће отпочети процеси буђења и темељ за сваковрсни отпор глобалној контроли и хегемонији која се већ деценијама упражњава. Охрабрује чињеница да су назначене промене у контексту међународног и геополитичког поретка већ почеле.⁹ Оне ће, ако се буду успешно одвијале, створити неопходан цивилизацијско-вредносни контекст у којем је почетак ослобађања човека заиста могућ. О томе говори и председник Руске Федерације Владимир Владимирович Путин (Владимир Владимирович Путин), када истиче да се Русија бори за „свет у коме су сви народи заиста једнаки, где сваки човек има право да поштује, да следи своју традицију, да говори својим матерњим језиком, да поштује претке, где свако има могућност за самоостварење без обзира на услове у којима је одрастао и на своје порекло”.¹⁰ Ми заиста верујемо

⁹ Вид.: Љ. Деспотовић, В. Глишин (2021): *Савремени међународни односи и геополитика*, Сремски Карловци: Каирос.

¹⁰ „Путин заявил, что все перемены в мире – к лучшему”, *Делевой Петербург*. Доступно на: https://www.dp.ru/a/2022/12/18/Putin_zajavil___chto_vse_per, приступљено: 18. 12. 2022.

да се такав свет рађа ту пред нашим очима, истина тешко, споро, уз много жртава и мноштво контрацивизацијских удара, али ипак се рађа као суштинска алтернатива овом злу *антихуманизма* и *трансхуманизма* које је већ завладало на Западу. Да истинска цивилизацијска борба одиста траје још експлицитније је потврдио и Сергеј Лавров (Сергей Викторович Лавров) истичући: „Мислили су да је успостављена потпуна доминација 'златне милијарде' (...) Амерички гласници захтевају од сваке државе да заузме антируски став, захтевају да се придруже санкцијама, захтевају да не комуницирају са руским представницима – то је одраз тог покушаја да се коначно прогласи крај историје, коначна и неопозива доминација 'Златне милијарде'”.¹¹ У наредном делу текста, назначићемо о чему је суштински реч и указаћемо на опасности којима смо као људи изложени.

Хипердемократија и трансхуманизам

Демократски модели и процеси дегемокрајизације

Пре неголи кратко изложимо основне обресе онога што хипердемократија у најави треба да представља, као будући модел политичког поретка трансхуманизма, проговоримо најпре неколико речи и о оним моделима демократије који су претходили хипердемократији, а који су нажалост показали своју теоријску немоћ (*космополијска демокрајија*) да апсорбују глобалне промене, а да у исто време сачувају какав-такав демократски потенцијал и институционалне капацитете модерне националне државе, или пак исказали

¹¹ „Лавров: Мислили су да је успостављена потпуна доминација „златне милијарде”, *Сјунџик*. Доступно на: <https://sputnikportal.rs/2022/1226/lavrov-zapad-vise-nese-moci-da-upravlja-svetskom-ekonomijom-1148502621.html>, приступљено: 26. 12. 2022.

наивност и апстрактни хуманизам (*надзирућа демократија*) затварајући очи пред суштином **глобалног тоталитаризма** који је већ увелико почео да преузима контролу над државом и националном политиком уопште.

Космополитска демократија је, као модел демократије, настала у радовима Дејвида Хелда (David Held). Он је настојао да прошири оквире постојеће демократије неолибералне провенијенције, како би изашао у сусрет глобалистичким токовима преуређења друштва и државе, која су већ увелико била на делу. Хелд је покушавао да рационално схвати интеграцију *националног нивоа државе у глобалистички ниво организовања*. Залагао се за постепено и дозирано утапање националне државе у глобалну заједницу, при чему би национална држава задржала неке важне функционалне механизме којима би и даље могла да решава извесну количину политичких проблема. При томе, Хелд је сматрао да национална држава не сме да се сведе на пуки сервис глобалне заједнице и тиме се, макар доктринарно, супротставио захтевима њеног потпуног урушавања у корист глобалне државе и светске владе, на чему су већ увелико инсистирале елите које глобализују. Дејвид Хелд је овим ставовима настојао да неконфликтно уклопи свој модел демократије у глобализовану структуру света која се градила, а да притом жртвује што мање добрих особина националне државе, коју је сматрао и даље нужном и функционалном, чак и у новим глобализованим контекстима.¹²

Са друге стране, *надзирућа демократија* је модел демократије настао као теоријски покушај Џона Кина (John Keane) да пронађе директан одговор класичним моделима демократије и да превлада њихове, временом исказане, евидентне

¹² Погледати више: Д. Хелд (1990): *Модели демократије*, Загреб: Школска књига; Д. Хелд (1997): *Демократија и глобални поредак*, Београд: Филип Вишњић.

недостатке. Кин сматра да либерални модели засновани на репрезентативној демократији не могу да опишу реалну ситуацију у којој се свет налази, због чега нуди надзирајући модел демократије као модел пострепрезентативне демократије, са идејом да директно опонира тези Самјуела Хантингтона (Samuel Huntington) о трећем таласу.¹³ Сама теза, односно формулација „трећи талас”, истиче период наводног ширења и конституисања демократских држава у фази постауторитарних поредака који су претходили. Кин, очито, без дубинског разумевања насталих глобалних промена, сматра да је дошло време да људи уместо да преносе своју моћ и суверенитет на органе политичке власти, сами преузимају њене „прерогативе”, упражњавајући их кроз облике и форме свакодневног живота и јавног дискурса. Он је сматрао да би таквом праксом грађани доводили у питање постојеће облике институционализоване политичке моћи и помало наивно, са нивоа апстрактног хуманизма, не појашњавајући јасно како би се остварио процес преузимања демократских полуга у руке самих грађана, чиме би се процес одлучивања изместио из формалних центара моћи институционалног поретка власти. Све наведено би презентовани облик демократије преиначило у надзирајући модел, где сами грађани кроз форму *јавног надзора*, намећу форме ванпарламентарне контроле као неку врсту конституисаног ванпарламентарног тела.¹⁴

Основна примедба Киновом моделу надзирајуће демократије, осим нереалног сагледавања глобализацијског контекста и радикалних промена које су *процеси гедемократијизације* већ учинили (дискредитација националног нивоа политике, измештање одлучивања изван институција политичког систе-

¹³ Н. Кеџмановић (2011): *Елементи владавине*, Београд: Чигоја штампа, 63. Погледати и: С. Хантингтон (2004): *Трећи талас*, Подгорица: Цид.

¹⁴ Погледати више: Џ. Кин (1995): *Медији и демократија*, Београд: Филип Вишњић; Џ. Кин (2003): *Цивилно друштво*, Београд: Филип Вишњић.

ма, јачање моћи банкарског сектора, доминација транснационалног корпорацијског капитала, сужавање јавне сфере избора, суштински губитак прокламованих права и слобода грађана, урушавање економске основе егзистенције грађана и њихова пауперизација, доминација мрежног друштва и медијска пропаганда, јачање тоталитарних тенденција у друштву и слично), односила би се и на његову интенцију потпуног укидања тековина и стандарда репрезентативне демократије, што би, сматрамо, додатно урушило већ доброно угрожене базичне тековине слободног друштва и његових темељних вредности које сматрамо незамењивим.¹⁵

Модел хипердемократије и номадског грађанства

Хипердемократија – као модел демократије, произашла је из пера Жака Аталија, француског мондијалисте, банкара и футуролога, који је у оквиру својих антиципација будућег друштвеног и политичког развоја, а пре свега у књизи *Крајња историја будућности*, најавио наведени модел.¹⁶ Жак Атали, као један од водећих интелектуалаца и глобалиста, сматрао је да ће будући цивилизацијски развој (пројекција се креће у само неколико наредних деценија) ићи у смеру који ће, осим осталих проблема и промена (*хиперимперије* и *хиперконфликт*) као део наилазећих процеса, произвести и *хипердемократију* као могуће политичко решење у контексту кохабитације тржишта и демократије.

У замаскираној форми будућности, Атали хипердемократију види као доминантан политички систем глобалног поретка са једном светском владом као централним нивоом

¹⁵ Љ. Деспотовић (2022): *Политика на размеђу власти и моћи*, Нови Сад: Национал, 204–207. Погледати и: Ш. Зубоф (2020): *Доба надзорног кайијализма*, Београд: Слио.

¹⁶ Ж. Атали (2010): *Крајња историја будућности*, Београд: Архипелаг.

глобалног управљања и са још много регионалних и локалних трансмисија. Главни „грађански” конституенс такве хипердемократије као „заједнице”, биће, или већ делимично јесте, тзв. *номадско грађанство*. Људи без отаџбине, државе, града, па чак и без сталног дома (пребивалишта). Номадски грађани који ће ићи или већ иду за својим радним ангажманима у нове и нове *исеудополисе* (мегаполиси као нови концентрацијски логори дистопичног карактера као метаурбане експликације прикривеног насиља и ефикасне контроле), померајући топосе своје егзистенције у смеру свог новог привременог радног ангажовања. Примери руских, украјинских и делимично белоруских информатичких стручњака који селе бизнисе у српске градове „бежећи од рата или мобилизације”, само су назнака будућих процеса који ће постати масовна појава за ову метаурбану групацију рентираних стручњака. И заиста, своју профиделатност (читај компанијски посао номадских предузећа) могу обављати било где у свету где за то постоје неопходни услови и где процене да су њихов посао и успутна егзистенција мање угрожени, или пак више пожељни него на другим дестинацијама. Они наступају као претеча нове креативне класе. „Након јаке селекције у такмичењу, они ће саставити нову креативну класу, хиперкласу, која ће управљати хиперимперијом. Живеће у свим центрима полицентричног света. Мораће да бране своје капитале, креације, софтвере, обрте, рецепте и уметничка дела. Говориће све више језика уз помоћ преводилачких машина (...) Живеће у приватним градовима, иза зидова под заштитом најамника (...) Брачни пар више неће бити база живота и сексуалности; они ће сасвим отворено бирати симултане, полигамичне или полиандричне везе (...) Анимираће релациона друштва, оазе планетарне демократије.”¹⁷

¹⁷ Исто, 175–176.

Паралелно са наведеним процесом, а као базична претпоставка оваквог глобалног политичког поретка власти у сфери привреде и социјалног живота, завладаће *трансхуманизам* и *релациона предузећа*. При томе, они трансхуманизам одређују као покрет алтруиста и номадског грађанства, који се приклања колективној интелигенцији и планетарним институцијама. Трансхуманизам ће формирати тзв. *креативну класу* која ће једина имати реалне претпоставке да се „оствари” кроз (креативан) рад, док ће сви други социјални слојеви, мање или више, завршити у некој врсти *бесмислене доколице* која крије опасне егзистенцијалне претње по све нас. Како наводи Атали, „трансхуманисти ће формирати нову креативну класу, као носиоца социјалних и уметничких иновација, не више само трговинских”.¹⁸ Атали релациона предузећа представља као нове облике привредне делатности којима наводно профит више неће бити принудни циљ, већ нека врста заједничког добра (јасно нас подсећа на марксистичке идеолошке представе о комунистичкој будућности) која треба да буду доминантна у сфери образовања, здравства, исхране, друштвене реинтеграције, заштите жена, бриге о околини, „надзирања надзорника” и слично, што опет подсећа на чувену марксистичку идеолошку кованицу о васпитавању васпитача, односно, прецизније формулисано питање је „а ко васпитава васпитаче”. Целокупна презентована агенда, ако се добро анализира, има превише сличности са доктринарним програмом *комунизма* и ту би чињеницу тек требало добро истражити.

Хипердемократију у таквом контексту глобализованог света карактеришу следећа обележја:

- колективне планетарне институције на челу са реформисаном организацијом Уједињених нација и њеним органима које су појачане архитектуром новог светског поретка;

¹⁸ Исто, 230.

– заједница локалних, националних, континенталних и светских организација, као функционална трансмисија глобалног поретка;

– град (мегаполис) као основно место обитавања и привређивања. „Град ће бити основно место живота највећег дела човечанства. Стотине градова ће имати више становника него стотине данашњих земаља (...) Ту ће се концентрисати суштина будућег политичког деловања.”¹⁹ Мегаполиси се у нашој критичкој перспективи виде као суштински псеудополиси и, потпуно супротно Аталијевој пројекцији, као метаурбано средиште дистопије као отуђене и хиперконтролисане заједнице обесправљених људи. Псеудополис ће тако, потпуно супротно идеалу античког полиса (као заједнице слободних грађана), постати конгломерат неслободних и несрећних људи, готово потпуно контролисаних, егзистенцијално угрожених и под влашћу технолошких инструмената и доминације политичких институција хипердемократије;

– самоуправљање на нивоу градских квартава или четврти, замишљено је потпуно супротно концепту самоуправе у Патемановом моделу партиципативне демократије,²⁰ и, као такво, доживљено као горка иронија онога што би права самоуправа требала да буде;

– потконтинентално груписање тржишне демократије у унију, по угледу на Европску унију, као глобалне заједнице, наднационалног карактера и нивоа компетенција;

– формирање планетарне владе, као крајње политичке експликације новог светског поретка власти и моћи;

– једна централна светска банка, која брине о стабилности главних валута;

– доминација микрокредита као облика банкарског система рада;

¹⁹ Исто, 232.

²⁰ Љ. Деспотовић, *н. г.*, 203.

– мондијализовано и регулисано тржиште;
– јединствено управљање безбедносним сектором (борба против криминала, нарко тржишта, тероризма и слично) и сваковрсни отпор дистопијском поретку власти;

– доминација колективне интелигенције као утилитарне интелигенције која је сума тзв. универзалне интелигенције, која би опет требало да представља суштину општег добра и хуманизма, како је схватају глобалисти. „Суштина интелектуалне димензије општег добра чиниће универзална интелигенција урођена људском роду, која није исто што и сума хуманих интелигенција. Колективна интелигенција једне групе није збир знања њених чланова, нити збир њихових мисаоних капацитета; то је чиста интелигенција која размишља другачије од сваког члана групе (...) Универзална интелигенција ће моћи, потом, да произведе интелигенцију врсте, хиперинтелигенцију, која ће деловати зависно од сопственог интереса који ће се можда разликовати од интереса универзалне интелигенције једне генерације људи.”²¹

– све наведено требало би да доведе до превазилажења (самопревазилажења, кажу они) *homo sapiens*-а и стварања новог човека кога ће категорисати као неку врсту колективног бића опремљеног извесном хиперинтелигенцијом, која пак не делује само у интересу људи као до сада, већ и у интересу глобалне заједнице и целокупног егзистенцијалног оквира планете као такве. „Чудесна историја *homo sapiensa* тако би се могла окончати.”²²

Уместо закључка

Хипердемократија, као поредак за глобалисте, представља обећавајући план будуће политичке и правне организа-

²¹ Ж. Атали, *н. г.*, 237–239.

²² Исто, 239.

ције света, као модела глобалистичке власти, а за нас представља претећу визију могућих смерова развоја политике и живота уопште. Према нашем мишљењу, реч је о несагледивим последицима за човека, ако се оствари у облику пројекта у којем нам се, под видом трансхуманизма и хипердемократије, најављује.²³ Жак Атали то не скрива, већ као део суштински владајућих структура отворено и експлицитно најављује: „Хипердемократија ће владати само међу особама које имају приступ основним добрима”, а то основно добро биће, по његовом мишљењу, омогућено „приступом квалитетном времену”, јер ће тада наступити време бесконачне доколице. У том случају, само креативне класе *номадској іраћансїва* истински ће привређивати и имати приступ егзистенцијалној реализацији својих индивидуалних потреба. Сви други који то нису, биће заробљени у царству бесмислене и контролисане доколице и, према Аталијевом мишљењу, као такви требало би да буду срећни, јер ће наводно „алтруизам постати ствар општег интереса”. Дакле, „биће разумно постати трансхуманиста”.²⁴ Један од пропагандних спотова Светског економског форума из 2016. године, дакле у времену пре пандемије, указује да је слоган будућности око 2030. године „Нећеш имати ништа, али ће сви бити срећни”. Наведено итекако „асоцира на дистопијске жеље успостављања колективистичког света без власништва, где се сигурност дарује појединцу који живи на кредит – али по цену лојалности”.²⁵

Да, како то звучи „примамљиво”, поготово ако најављене процесе појасни Клаус Шваб у својој већ поменутој књизи: „најмање 4 милијарде 'бескорисних једача' биће елимини-

²³ Љ. Деспотовић, *н. г.*, 209.

²⁴ Ж. Атали, *н. г.*, 240.

²⁵ А. Гајић (2022); „Велики ресет: покушај реанимације глобализма”, *Национални инџерес*, 1, (41): 51.

сано до 2050. године ограниченим ратовима, организованим епидемијама смртоносних, брзо делујућих болести и глађу”. „Глобалистички заговорници ’Великог ресета’ тврде како би процеси дигитализације и роботизације у наредних пар деценија ионако довели до исчезнућа најмање трећине постојећих послова и још већег процента садашње радне снаге и запослености, те да је пандемија само оголила и убрзала неминовност овог процеса.”²⁶

Ова дистопична визија новог поретка и наше позиције у њему, представља озбиљну претњу и угрожавајуће утиче на свеколике егзистенције милијарде људи који су означени као мета сурове будућности која се нескривено најављује. Неслућена моћ која се крије иза агенде *глобалне дејоуулације сѿиановнишииѿва* уверена је да ће променити животе огромног броја људи пре неголи се они освесте и схвате у каквој опасности се налазе. Најављене мере треба да иду у правцу који историја *homo sapiens*-а нити бележи, нити памти, упркос свим непочинствима којима је до сада био изложен. Претња његовом делимичном или потпуном нестанку требало би бити довољна за алармантан позив на *сушииинску и еѿзистѿенцијалну реакцију*. Уколико она изостане као ефикасан и ослобађајући покрет, живот човека каквим смо га до сада познавали, заиста ће отићи на сметлиште историје из које неће бити шансе чак ни за обичну ресурсну рециклажу.

²⁶ Исто, 51.

LJUBIŠA DESPOTOVIĆ, PhD, principal research fellow
Institute for Political Studies, Belgrade
E-mail: despotlj@stcable.net

VANJA GLIŠIN, research assistant
Institute for Political Studies, Belgrade
E-mail: vanja.glisin@ips.ac.rs

HYPERDEMOCRACY AND TRANSHUMANISM
IN THE CONTEXT OF THE PSEUDOPOLIS
AS ITS METAURBAN DYSTOPIA

SUMMARY: In this paper we will discuss the topic of transhumanism viewed through the model of hyper-democracy and nomadic citizenship, all in the context of new measures for the implementation of the long-defined agenda for global population depopulation. Hyperdemocracy is a model of democracy, author of which is Jacques Attali, a well-known French globalist and mundialist. This was designed as a realization of the transhumanism movement as a new technological manifestation of artificial intelligence and utilitarianism, i.e. collective intelligence and nomadic citizenship. We will analyze all the resulting processes in the context of the pseudo-polis as an urban explication of the megapolis and its meta-urban dystopia. That is anti-humanism with final goal being the abolition of homo sapiens and the realization of the already mentioned dystopia of a new conscious order, as the ultimate expression of the establishment of a political and economic order of absolute control over modern man, accomplished by the globalizing elites.

KEYWORDS: transhumanism, antihumanism, hyperdemocracy, megapolis, dystopia, artificial intelligence